

Vergaderjaar 2004–2005 A

29 926

Verdrag inzake sociale zekerheid tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Polen; Warschau, 26 maart 2003

Nr. 1

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Aan de Voorzitters van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 30 november 2004

Ter griffie van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen op 3 december 2004.

De wens dat het verdrag aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal wordt onderworpen kan door of namens één van de Kamers of door ten minste vijftien leden van de Eerste Kamer dan wel dertig leden van de Tweede Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 2 januari 2005.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 2, eerste lid, en artikel 5, eerste lid, van de Rijkswet goedkeuring en bekendmaking verdragen, de Raad van State gehoord, heb ik de eer u hierbij ter stilzwijgende goedkeuring over te leggen het op 26 maart 2003 te Warschau totstandgekomen verdrag inzake sociale zekerheid tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Polen (Trb. 2003, 62).

Een toelichtende nota bij het verdrag treft u eveneens hierbij aan.

De goedkeuring wordt alleen voor Nederland gevraagd.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
B. R. Bot

TOELICHTENDE NOTA

1. Inleiding

Tussen Nederland en Polen bestaat nog geen verdragsrelatie op het terrein van de sociale verzekeringen. Sinds 1997 is ook Polen partij bij het op 18 oktober 1961 te Turijn tot stand gekomen Europees Sociaal Handvest (Trb. 1962, 3; hierna ESH) van de Raad van Europa. Op grond van artikel 12, vierde lid, van het ESH bestaat er een inspanningsverplichting voor partijen om onderling bi- en multilaterale verdragen af te sluiten ter waarborging van onder meer de gelijke behandeling van elkaars onderdanen en het samentellen van tijdvakken van verzekering in de beide landen indien de wetgeving van een land voor de opening van het recht op uitkering referentie-eisen stelt. Het onderhavige sociale-zekerheidsverdrag met Polen bevat deze elementen.

Op 1 januari 2000 is de Wet beperking export uitkeringen (Wet van 27 mei 1999, Stb. 250, hierna te noemen Wet BEU) in werking getreden. Als gevolg van die wet heeft de verzekerde geen recht op een sociale verzekeringsuitkering gedurende de periode dat hij, of degene ten behoeve waarvan de uitkering wordt gegeven, niet in Nederland woont, tenzij bij verdrag afspraken over handhaving zijn gemaakt teneinde de rechtmatigheid van de betaling van de uitkering te kunnen vaststellen. In het onderhavige verdrag zijn de in het kader van de Wet BEU noodzakelijke handhavingsbepalingen in het verdrag opgenomen.

Polen zal op 1 mei 2004 toetreden tot de Europese Unie. Met het oog daarop is in het onderhavige verdrag zoveel mogelijk aangeknoopt bij de Europese regelgeving inzake sociale zekerheid zoals vastgelegd in Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van de Europese Unie van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (Pb EG L 149; hierna te noemen: de Verordening) en Verordening (EEG) nr. 574/72 van de Raad van de Europese Unie van 21 maart 1972 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (Pb EG L 74). Hoewel Verordening (EEG) nr. 1408/71 op 1 mei 2004 ten aanzien van Polen van toepassing wordt, is het niettemin wenselijk het Verdrag toch in werking te laten treden. Artikel 121 van de uitvoeringsverordening van Verordening (EEG) 1408/71, Verordening (EEG) nr. 574/72, biedt namelijk de mogelijkheid om de administratieve bepalingen van het onderhavige Verdrag van kracht te laten blijven door plaatsing van deze bepalingen op bijlage 5 bij de Verordening. Nederland wil van deze mogelijkheid gebruik maken.

Tegelijk met het verdrag zijn een Slotprotocol en een Administratief Akkoord ondertekend. Het Slotprotocol, dat een integrerend onderdeel is van het verdrag, en het Administratief Akkoord, waarvoor artikel 36 van het verdrag de juridische basis vormt, worden in paragraaf 3 en 4 toegelicht.

2. Artikelsgewijze toelichting

Het verdrag bestaat uit vijf titels. Hieronder volgt een toelichting op de artikelen bij die titels.

Titel I; Algemene bepalingen

Artikel 1 geeft een omschrijving van de belangrijkste begrippen uit het verdrag. In de definitiebepalingen is aansluiting gezocht bij de terminologie van de Verordening en andere (bilaterale) verdragen op het gebied van de sociale zekerheid.

In artikel 2 is de materiële werkingssfeer van het verdrag vastgelegd. Voor Nederland betreft het:

- verstrekkingen en uitkeringen bij ziekte en moederschap;
- arbeidsongeschiktheidsuitkeringen;
- werkloosheidsuitkeringen;
- ouderdomspensioenen;
- nabestaandenuitkeringen;
- kinderbijslagen.

De loondoorbetalingsverplichting van de werkgever bij ziekte op grond van het Burgerlijk Wetboek valt niet onder de materiële werkingssfeer van het verdrag. Voor wat betreft Polen valt de wetgeving betreffende uitkeringen en verstrekkingen in geval van ziekte en moederschap, de ouderdoms-, arbeidsongeschiktheids- en nabestaandenpensioenen en kinderbijslagen onder de werkingssfeer van het verdrag.

Artikel 3 bepaalt dat het verdrag van toepassing is op personen op wie de wetgeving van één van de partijen van toepassing is dan wel is geweest, alsmede op personen die hun rechten ontleen aan vorenbedoelde personen.

Artikel 4 verbiedt discriminatie naar nationaliteit, waardoor ongelijkheid van behandeling op grond van nationaliteit wordt voorkomen.

In het eerste lid van artikel 5 is de export van uitkeringen op grond van de wetgeving genoemd in artikel 2, geregeld. In het tweede lid is echter vastgelegd dat de exportbepaling van het eerste lid niet geldt voor werkloosheidsuitkeringen en wat Polen betreft ook niet voor gezinsbijslagen. In het vierde lid is bepaald dat ten aanzien van kinderbijslagen beperkingen kunnen worden gesteld voor kinderen die niet in Nederland wonen.

Titel II; Toepasselijke wetgeving

De artikelen 6 tot en met 14 bevatten bepalingen inzake de toepasselijke wetgeving, waarbij als uitgangspunt geldt dat slechts één wetgeving op betrokkene van toepassing is.

De hoofdregel is dat op betrokkene uitsluitend de wetgeving van toepassing is van het land waar hij zijn werkzaamheden verricht. Voor werknemers is dit vastgelegd in artikel 7, voor zelfstandigen in artikel 8. Deze hoofdregel en de bijzondere groepen voor wie een uitzonderingspositie wordt geschapen, komen overeen met hetgeen gebruikelijk is in door Nederland afgesloten bilaterale verdragen en de Verordening.

Uitzonderingen op de hoofdregel zijn opgenomen voor gedetacheerde werknemers (artikel 9), ambtenaren (artikel 10), personen werkzaam bij een internationale transportonderneming (artikel 11), bemanningsleden van zeeschepen (artikel 12) en personen werkzaam bij diplomatieke missies en consulaire posten (artikel 13). Het is mogelijk om in het belang van betrokkenen van dit regime van aanwijsregels af te wijken (artikel 14). De bevoegde autoriteiten kunnen dit onderling overeenkomen. Voor Nederland is de Sociale Verzekeringsbank daartoe gemachtigd.

Artikel 15 artikel voorziet in het principe van de samentelling van tijdvakken van verzekering, voor zover dat nodig is voor de toegang tot de sociale ziektekostenverzekering van een van beide partijen, of voor het verkrijgen, het behoud of het herstel van het recht op verstrekkingen. De samentelling van verzekeringstijdvakken kan wat betreft de Nederlandse ziektekostenverzekering van belang zijn, zowel voor de toegang tot de verzekering ingevolge de Ziekenfondswet als voor de wachttijd die ingevolge de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (AWBZ) van toepassing is ten aanzien van mensen die zich in Nederland vestigen. Voor de voortzetting van de ziekenfondsverzekering na het bereiken van de 65-jarige leeftijd geldt als voorwaarde dat men in de vijf jaren voorafgaande aan het bereiken van de 65-jarige leeftijd gedurende ten minste drie jaren verzekerd moet zijn geweest ingevolge de Ziekenfondswet.

Ten aanzien van personen die in Nederland komen wonen en die reeds een indicatie hebben voor intramurale AWBZ-zorg of ten aanzien van wie die indicatie zich, naar redelijkerwijs te verwachten is, binnen korte tijd na vestiging in Nederland zal voordoen, geldt een wachttijd van maximaal 12 maanden alvorens men deze zorg ten laste van de AWBZ kan brengen. Op grond van artikel 15 van het verdrag tellen ook verzekerde jaren in Polen mee voor de toets of aan de referentie-eis in het kader van de Ziekenfondswet wordt voldaan, respectievelijk tellen voor het berekenen van de wachttijd bedoeld in de AWBZ tijdvakken van wonen in Polen mee als ware het in Nederland doorgebrachte woontijdvakken.

Artikel 16 bevat bepalingen betreffende de verlening van medische zorg aan wederzijdse verzekerden en hun gezinsleden. De verlening van medische zorg in het kader van dit verdrag strekt zich uit tot gedetacheerde werknemers en werknemers bij het internationaal transport en hun gezinsleden, alsmede tot rechthebbenden op een pensioen of rente en hun gezinsleden die wonen op het grondgebied van de andere staat dan die waar zij tegen het risico van ziektekosten verzekerd zijn.

Werknemers en de hen vergezellende gezinsleden hebben in verband met het tijdelijke karakter van hun verblijf op het grondgebied van die andere staat aanspraak op onmiddellijk noodzakelijke verstrekkingen. Op het grondgebied van een andere staat dan de werknemer wonende gezinsleden, alsmede rechthebbenden op een pensioen op rente en hun gezinsleden die op het grondgebied van die andere staat wonen, hebben aanspraak op alle verstrekkingen die zijn voorzien in de wetgeving van het woonland. Voor Nederland zijn dat alle verstrekkingen die zijn opgenomen in het verstrekkingenpakket van de Ziekenfondswet en de AWBZ.

De verstrekkingen worden door de verzekeringsinstelling die daartoe in het Administratief Akkoord als bedoeld in artikel 36 van het verdrag, voor de toepassing van dit verdrag zijn aangewezen (het orgaan van de woon- of verblijfplaats), verleend in de omvang en volgens de voorwaarden zoals voorzien in de wetgeving van het land van verblijf, respectievelijk het woonland. De kosten daarvan komen ten laste van de verzekeringsinstelling van het land waar de betrokkene verzekerd is (bevoegd orgaan). De premie voor de ziektekostenverzekering wordt berekend volgens de wetgeving van de staat waar men verzekerd is en wordt daar ook afgedragen.

Met de onderhavige verdragsregeling wordt een tweeledig doel gediend: enerzijds wordt hiermee een bescherming geboden aan personen die zich bevinden buiten het grondgebied van de staat ingevolge wiens wetgeving men tegen het risico van ziektekosten verzekerd is en die medische zorg nodig hebben, terwijl anderzijds een ongedekt beroep door deze personen op de gezondheidszorg van de staat waar men woont of verblijft, wordt voorkomen.

Artikel 17 regelt op welke wijze de wederzijdse afrekening van verleende verstrekkingen zal plaatsvinden, namelijk in beginsel op basis van werkelijke kosten. De bevoegde autoriteiten kunnen evenwel overeenkomen dat de kosten worden afgerekend op basis van vaste bedragen. De Nederlandse en Poolse bevoegde autoriteiten hebben in het Administratief Akkoord voor de toepassing van dit verdrag geregeld dat de kosten van verleende verstrekkingen in geval van wonen op het grondgebied van de andere staat dan die ingevolge wiens wetgeving men verzekerd is, worden afgerekend op basis van vaste bedragen. Deze bedragen worden vastgesteld op basis van de kosten van verstrekkingen die gemiddeld in dat land per verzekerde en per gezinslid door de verzekeringsinstellingen in dat land worden betaald.

De kosten van verleende verstrekkingen aan gedetacheerde werknemers en aan werknemers bij het internationaal vervoer en de hen vergezellende gezinsleden worden afgerekend op basis van werkelijk gemaakte kosten. In de artikelen 19 en 20 liggen de voorwaarden vast voor het recht op, en de berekening van, invaliditeits-, en overlijdensuitkeringen krachtens de Poolse wetgeving.

Artikel 21 geeft bijzondere voorwaarden voor de opening van het recht op een uitkering krachtens de Nederlandse arbeidsongeschiktheidswetten. De persoon die op het moment dat de arbeidsongeschiktheid ontstaat niet verzekerd is ingevolge de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO) of de Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering zelfstandigen (WAZ), kan niettemin recht hebben op een Nederlandse arbeidsongeschiktheidsuitkering indien hij op het moment van het intreden van de arbeidsongeschiktheid onderworpen is aan de Poolse wetgeving en recht heeft op een Poolse arbeidsongeschiktheidsuitkering. Bovendien dient de betrokkene in het verleden ten minste twaalf maanden verzekerd te zijn geweest voor de WAO en/of de WAZ. De hoogte van de uitkering wordt vervolgens vastgesteld volgens de berekeningssystematiek van artikel 22. Deze systematiek houdt in dat de hoogte van de uitkering wordt vastgesteld naar evenredigheid van de Nederlandse verzekeringsduur en de duur van de Poolse verzekeringstijdvakken.

In artikel 23 is bepaald dat, indien de betrokkene niet voldoet aan de in artikel 55 en 56 van de Algemene Ouderdomswet (AOW) gestelde voorwaarden voor het recht op de overgangsvoordelen, woon- en werktijdvakken in Nederland van de pensioengerechtigde, gelegen tussen diens 15e verjaardag en 1 januari 1957, worden betrokken bij de berekening van het ouderdomspensioen, voorzover de pensioengerechtigde na het bereiken van de 59-jarige leeftijd gedurende zes jaren in Nederland of in Polen heeft gewoond en zolang men op het grondgebied van één van de verdragsluitende partijen woont.

Het recht op Nederlandse nabestaandenuitkering is geregeld in artikel 24, analoog aan hetgeen in artikel 21 en 22 is bepaald over de arbeidsongeschiktheidswetten.

Artikel 26 bevat bepalingen betreffende de kinderbijslag. In het tweede lid is bepaald dat indien betrokkene aanspraak kan maken op kinderbijslag op grond van de wetgeving van beide verdragsluitende partijen, uitsluitend de kinderbijslag wordt uitbetaald op grond van de wetgeving van het woonland van het desbetreffende kind.

In artikel 27 is bepaald dat voor de opening van het recht op een werkloosheidsuitkering, tijdvakken van verzekering worden samengeteld.

Titel IV; Handhaving

De artikelen 29 tot en met 31 voorzien in de handhavingsafspraken die noodzakelijk zijn in het licht van de bovengenoemde Wet beperking export uitkeringen.

Op grond van artikel 29 hebben de uitkeringsorganen de bevoegdheid om de uitkering te weigeren, te schorsen of in te trekken bij niet tijdige

nakoming door betrokkene van de informatieverplichting of de verplichting om onderzoeken te ondergaan. Bovendien wordt de uitkeringsorganen de bevoegdheid gegeven om de uitkering te weigeren of te schorsen, indien het orgaan in het andere land niet tijdig de informatie verstrekt waarom wordt verzocht. Het betreft hier een bevoegdheid die beleidsmatig dient te worden ingevuld. Hierbij dient dan een evenwicht te worden nagestreefd tussen enerzijds de noodzaak van handhaving, en anderzijds de bescherming van de belanghebbende tegen nadelige gevolgen die louter zouden zijn toe te rekenen aan nalatigheden van het buitenlandse uitvoeringsorgaan.

Artikel 6 van Verordening (EEG) nr. 1408/71 bepaalt dat de Verordening in de plaats treedt van elk socialezekerheidsverdrag dat voor twee of meer Lid-Staten verbindend is. Verdragsbepalingen die zijn geplaatst op Bijlage III bij de Verordening blijven op grond van artikel 7, tweede lid, onder c, van de Verordening van toepassing. Nederland is niet voornemens artikel 29 aanhef, onder b, van het Verdrag met Polen voor te dragen voor plaatsing op Bijlage III. Daarbij is overwogen dat de Europese Commissie, mede ten gevolge van jurisprudentie van het Hof van Justitie, een voorstel heeft ingediend tot wijziging van Bijlage III (COM 2003, 468 def.). In dit voorstel geldt als uitgangspunt voor plaatsing op deze bijlage, dat slechts bepalingen in aanmerking komen die voor de begunstigde voordeliger zijn dan toepassing van de Verordening of bepalingen die verband houden met specifieke historische gebeurtenissen. Nederland is bovendien van mening dat Verordening (EEG) nr. 1408/71, en met name de daarop gebaseerde toepassingsverordening (Verordening 574/72), voldoende administratieve basis vormt voor de uitwisseling en controle van rechtsgegevens. Dit temeer omdat, zoals hiervoor ook in de toelichtende nota is aangegeven, artikel 121 van Verordening (EEG) nr. 574/72 de mogelijkheid biedt om de administratieve bepalingen van het Verdrag met Polen van kracht te laten blijven door plaatsing van deze bepalingen op bijlage 5 van deze verordening. Artikel 29 aanhef, onder b, van het Verdrag met Polen raakt dus buiten toepassing als Polen toetreedt tot de EU.

De bepalingen van de artikelen 30 en 31 strekken ertoe de terugvordering van onverschuldigd betaalde uitkeringen en de invordering van verschuldigde premies te vergemakkelijken. In deze artikelen is overeengekomen dat wederzijds de voor tenuitvoerlegging vatbare beslissingen van de uitvoeringsorganen inzake de terugvordering van onverschuldigd betaalde uitkeringen en de invordering van verschuldigde premies worden erkend. Het verdrag verschaft derhalve een executoriale titel voor tenuitvoerlegging van deze beslissingen en uitspraken in beide landen.

Titel V; Diverse bepalingen, overgangs- en slotbepalingen

Titel V bevat bepalingen aangaande het wederzijds verstrekken van de noodzakelijke informatie en hulp in de uitvoering van de verschillende wetten.

Artikel 33 regelt de bescherming van persoonsgegevens die in dit kader worden uitgewisseld. Uitgangspunt is dat terzake de wetgeving van het verstreckende land van toepassing is. Verdere verstrekking, wijziging of vernietiging van deze gegevens is onderworpen aan de wetgeving van het ontvangende land. Gebruik van persoonlijke gegevens voor andere doeleinden dan sociale zekerheid is in beginsel onderworpen aan de toestemming van de betrokkene. Voor Nederland is de Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp; Wet van 6 juli 2000, Stb. 302) terzake relevant. Met deze wet is Richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens (PbEG L 281) geïmplementeerd. Uitgangspunt van de wet is dat persoonsgegevens slechts worden

doorgegeven naar een land buiten de Europese Unie indien dat land een passend beschermingsniveau waarborgt. Is daarvan geen sprake, dan is doorgifte niettemin mogelijk indien o.a. de betrokkene daarvoor zijn ondubbelzinnige toestemming heeft gegeven (artikel 77, eerste lid onder a, Wbp, ter uitvoering van artikel 26, eerste lid onder a, van de Richtlijn). Gelet op het feit dat de Nederlandse bevoegde organen bij de uitvoering van het verdrag de betrokkene vragen schriftelijk te verklaren ermee in te stemmen om zijn gegevens ter verificatie door te geven aan de Poolse autoriteiten, kan in het midden blijven of Polen een passend beschermingsniveau waarborgt.

Overigens is, los van de vraag of Polen al dan niet een passend beschermingsniveau waarborgt, doorgifte van persoonsgegevens naar een land dat geen waarborgen voor een passend beschermingsniveau biedt, eveneens mogelijk indien de doorgifte noodzakelijk is vanwege een zwaarwegend algemeen belang, of voor de vaststelling, de uitvoering of de verdediging in rechte van enig recht (artikel 77, eerste lid onder d, Wbp, ter uitvoering van artikel 26, eerste lid onder d, van de Richtlijn). In dat kader zij gewezen op overweging 58 bij de hiervoor genoemde Richtlijn, waarin internationale gegevensuitwisselingen tussen voor de sociale zekerheid bevoegde diensten specifiek worden genoemd. Derhalve kan worden gesteld dat in het kader van de toepassing van het verdrag wordt voldaan aan de vereisten van de Wet bescherming persoonsgegevens en van de Richtlijn.

Titel V bevat verder de artikelen 38 en 39 met daarin overgangsrecht opgenomen.

Artikel 42 regelt de inwerkingtreding van het verdrag. Om de export van uitkeringen op grond van het verdrag zo spoedig mogelijk te kunnen hervatten, is de voorlopige toepassing van artikel 5 in artikel 42, vierde lid, opgenomen.

De terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2003, in het derde lid van artikel 42, vloeit voort uit de toezegging van de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid terzake aan de Tweede Kamer. Korthedshalve wordt verwezen naar zijn brief d.d. 23 september 2002 aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal (Kamerstukken II 2002/03, 17 050, nr. 236).

3. Slotprotocol

Het Slotprotocol heeft betrekking op de toepassing van de Nederlandse wetgeving inzake ziektekostenverzekeringen.

In onderdeel 1 van het protocol is, zoals te doen gebruikelijk in de sociale zekerheidsverdragen die Nederland met andere staten sluit, geregeld dat het recht op verstrekkingen ten laste van Nederland in het kader van het verdrag van toepassing is op verzekerden ingevolge de Ziekenfondswet. Zoals alle verdragen inzake sociale zekerheid kan ook dit verdrag niet op particuliere ziektekostenverzekeringen worden toegepast omdat dit geen sociale verzekeringen zijn.

In onderdeel 2 is een aantal uitkeringen en pensioenen met een rechtspositieel karakter opgenomen die de rechtsgrond vormen voor verplichte verzekering ingevolge de Ziekenfondswet, doch die niet zijn begrepen onder de materiële werkingssfeer van het verdrag. Deze uitkeringen en pensioenen zijn ten behoeve van de toepassing van het hoofdstuk verstrekkingen gelijk gesteld met uitkeringen en pensioenen die wel onder de materiële werkingssfeer van het verdrag vallen. Hierdoor wordt bereikt dat ook rechthebbenden op de in onderdeel 2 genoemde uitkeringen en pensioenen die in Polen wonen, ten laste van de Nederlandse ziekenfondsverzekering in het woonland recht hebben op verstrekkingen.

Onderdeel 3 beoogt te voorkomen dat de daar genoemde categorieën van personen die op grond van het verdrag in Nederland, ten laste van Polen, recht hebben op verstrekkingen (dat zijn verstrekkingen zoals voorzien

zowel in de Ziekenfondswet als in de AWBZ), op grond van het ingezetenschap van Nederland ook AWBZ-verzekerd zouden zijn en daardoor dubbel premie zouden moeten betalen.

4. Administratief Akkoord

Het Administratief Akkoord bevat de gebruikelijke regels voor de administratieve uitvoering van de bepalingen van het verdrag en voor de wederzijdse afrekening van kosten van verleende verstrekkingen. Voor een toelichting op de wijze van afrekening zij korthedshalve verwezen naar de toelichting op artikel 17 van het verdrag. Daarnaast bevat het Administratief Akkoord ook enkele artikelen aangaande de handhaving.

De bepalingen die in artikel 17 van het Administratief Akkoord zijn opgenomen, bieden de rechtsbasis voor de verificatie van rechtsgegevens en het gegevensverkeer tussen de betrokken instanties. Tevens is de mogelijkheid opgenomen voor de diplomatieke en consulaire vertegenwoordigingen om werkzaamheden in het kader van het verdrag uit te oefenen.

In artikel 18 is een identificatieverplichting neergelegd voor de betrokkene in verband met de vaststelling van zijn uitkeringsrechten of de beoordeling van de rechtmatigheid van betalingen aan hem. Tevens is de procedure geregeld in verband met de identificatie.

Artikel 20 bevat specifieke bepalingen over de medische controle van de uitkeringsgerechtigde of degene die een uitkering aanvraagt.

Het Administratief Akkoord betreft uitsluitend de uitvoering van het verdrag, zodat eventuele wijzigingen ervan op grond van artikel 7, onderdeel b, van de Rijkswet goedkeuring en bekendmaking verdragen geen parlementaire goedkeuring behoeven, behoudens het bepaalde in artikel 8 van die Rijkswet.

5. Koninkrijkspositie

Het verdrag, het Slotprotocol en het Administratief Akkoord zullen voor wat het Koninkrijk betreft, alleen voor Nederland gelden.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
H. A. L. van Hoof

De Minister van Buitenlandse Zaken,
B. R. Bot

De Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport,
J. F. Hoogervorst